

NHẤT LÝ THÔNG VẠN LÝ MINH Chương 18

Ở trong kinh nhà Phật người ta nói " Nhất lý thông, vạn lý minh "

Nhất lý thông, vạn lý minh là sao?

Người thì nhiều ý, nhiều lý thì mới hay. Chứ " Nhất lý " thôi thì có gì đâu mà hay phải không!

Có lý luận như vậy thì mới biết đâu là phàm văn đâu là Phật văn. Phật văn có nghĩa là " Một lý, Nhất lý " thôi mà họ quán thông tất cả. Còn phàm văn có nghĩa là một lý mà người ta xé ra muôn ngàn, vạn lý, như câu: "**Nhất bổn tán vạn thù**". Rồi họ tự phong lên cái lý của mình là đúng và bắt người khác phải nghe theo lý mình.

Thí dụ một câu thông thường, họ cho rằng như vậy nè.

Họ dùng cái chữ **thương** mà xé ra một ngàn mảnh thương. Như thương thì phải có thái độ như vậy, như vậy, như là năn nỉ, chiều chuộng, tăng bốc, tặng đồ, cho quà bánh.v.v.

Cái người kia làm không đúng và thực hiện cũng chưa đủ. Mà thương thì phải đủ kiểu thương, như là giống như cái ông hàng xóm, cái bà hàng xóm. Rồi đi cao lên, nhiều bậc nữa như là tiểu thư, mệnh phụ, công nương, quan quyền chức tước v.v. Nói tóm lại là nhìn cái bề ngoài của người khác thì sao, rồi gắn vào mình. Và bắt cái người kia phục vụ cái chữ thương theo ước vọng mình mong muốn.

Từ cái chữ thương đó, rồi nó phân biệt đủ màu sắc giai cấp, giàu có, chức vụ,v.v.

Riết rồi cái chữ thương không có ai làm nổi, với cái tánh độc tài đó. Cái chữ thương sanh ra cả ngàn mảnh rồi biến mất luôn. Rồi đi tới cái chữ ghét.

Ông hay bà mà thực hiện cái chữ thương không như ý của tôi, thì tôi bỏ, tôi ly dị luôn. Cái lý phàm văn là như vậy đó. Nó đi theo cái tính chất độc tài, làm theo bên ngoài mà tự gán vào mình và tưởng rằng cái lý đó đúng. Và cứ thế thì nó tiếp tục diễn hành tới, tới nữa. Càng đi tới thì càng xa cái tâm và xa luôn cả chân lý của chính mình.

Thử hỏi lại cái chân lý của nhà Phật thì họ lại cho sai và không hiểu. Trong kinh Phật dạy chỉ có một lý thôi, mà ngược lại phàm văn. "**Ghét mới là thương**" và "**Thương mà không còn thương nữa mới thật sự là thương**".

" Nhất lý thông " của nhà Phật là một tấm gương, như soi chiếu ngược lại cái lý của thế gian. Như đã trình bày ở bên trên. Bởi vì sao, Phật thấy cả hai mặt ghét và thương.

Như người ta nói ghét ghét, Phật Ngài nói đúng đúng. Họ ghét tức là họ thương mình.

Cũng như người ta, bỏ công khó nhọc ra mà chỉ dẫn cho người tu, sửa chữa lại những cái sai của mình. **Mà tự mình, sửa lấy và tiến lên từ cái ghét của người khác.**

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Phật Ngài nói và cắt nghĩa như vậy, từ cái ghét mà biến thành, thương lại người ghét mình.

Người nào thực hành lời Phật Ngài dạy thì sẽ hiểu cái câu nói của Ngài coi kẻ thù là Thầy là Bạn.

Tại vì, Phật là Bác, làm những điều thanh nhẹ, thì cái khối nặng trước phải thù nghịch.

Nhờ cái sự thù nghịch đó, mà Bác Phật, nhẹ hơn thêm mà Bác cảm ơn kẻ thù.

Càng thù nghịch người ta chừng nào, thì mình càng chứng minh cho người khác họ thấy cái tánh hung tợn, thù nghịch của mình. Cũng như ngày xưa Đức Chúa bị đóng đinh giết chết của những người thù nghịch ngài.

Thì ngày nay, giờ này mình mới thấy cái bộ mặt ác độc thù nghịch kia. Mà nhờ vậy thì Đức Chúa mới nổi tiếng như bây giờ. Và ngược lại Đức Chúa, còn cảm ơn, mấy cái ông thù nghịch ổng. Mà căn dặn đệ tử không được trả thù.

Đó thì cái lý của nhà Phật là một lý thôi, phản chiếu lại thì Bác Phật Ngài quán triệt giữa hai cái ác và thiện. Mà từ đó vun bồi thêm đức thiện. Đức thiện thì nó có sẵn trong Bác, mọi hành giả.

Đức thiện là gì? Đức thiện là cái tánh từ bi. Từ bi là Phật rồi, chứ còn gì nữa.

Còn cái câu phàm văn nói thương thì Phật Ngài nói ghét, là sao?

Nó phản chiếu lại như trên. Người phàm họ nói thương là họ lo cho đủ thứ, muốn cái gì cũng được, đòi cái gì cũng được. Mà người phàm lo như vậy thì cái người kia họ khoá rồi họ sanh tẻ. Họ không muốn làm cái gì nữa, thậm chí ăn mà họ cũng muốn có người đút.

Trái lại họ còn cao vọng đua đòi thêm, càng muốn, càng đòi hỏi thêm họ mới chịu. Rồi sanh ra cái tham vọng bành trướng thêm, tham không được sanh ra oán thù. Như vậy từ cái chữ thương mà biến thành cái chữ ghét luôn.

Đó thì cái Nhất Lý của nhà Phật, **ngoài không giới** rồi thì Phật Ngài mới quán thông là như vậy. Mà người ta thấy cả hai mặt trái và phải, tối và sáng, thiện và ác.

Tối và sáng cũng giống như khôn với dại. Người dại là tối người khôn là sáng. Người dại thì họ làm hoài học hoài mà họ cũng còn cảm thấy là ngu.

Là lý do, họ theo cái ông khôn đó để học khôn. Học hoài mà không thấy khôn. Bởi vì, đi theo cái ông khôn đó thì làm sao mà khôn cho được.

Chính cái ông khôn đó ổng cũng ngu thấy mờ.

Ổng làm việc gấp ngàn lần hơn cái ông ngu, ổng khổ hơn, cái ông ngu gấp triệu lần. Thì thử hỏi ổng khôn cái chỗ nào.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Thời buổi này, cái ông bình thường, không học, cũng ăn được thịt bò beef steak, uống rượu sâm banh và đi xe huê kỳ được mà.

Thì cái ông khôn, giàu có, trí thức, có hơn gì, ông bình thường đâu.

- Hai cái ông này khổ là tại gì, chưa có chịu, tu theo pháp lý Vô Vi.

Tu điển quang Phật thì sẽ quán thông.

- Còn cái câu "Thương không còn thương nữa mới thật sự là thương"

Hỏi tại sao mà kỳ vậy, lời của Phật nói là như vậy. **Phật pháp nan văn mà.** Phật Ngài thương, Phật Ngài giúp mà Phật Ngài không có nhìn. Không có nhìn là bề trên họ chỉ để cho mình tự ý, muốn làm sao thì Ngài cũng chiều.

Rồi Ngài giúp theo cái trình độ hiểu biết của mình. Trong những lúc mình bị khổ nạn và ngặt nghèo. Và cũng có nghĩa là bề trên cũng nhìn mình 24/24 mà mình không có hay không có biết.

Bề trên giúp mình họ đâu có để cho mình hay. Đi trong giới vô hình, rồi mới biết điều này. Bề trên đã tận độ cho mình từ lý từ tí. Luôn luôn lúc nào cũng tận độ, thương thật là thương.

- Để con thí dụ cho Bác thấy trước mắt những người tu, được giới vô hình ân độ và bề trên ân độ như sao.
- Nên nhớ, Bề Trên chỉ ân độ cho mình, trong lúc lâm nạn. Mình phải đem so sánh, giữa mình và một người không tu, không biết tới Bề Trên. Cả hai người, đều cùng gặp tai nạn như nhau.

Người biết tu đạo, người biết Bề Trên, tai nạn nó nhẹ hơn, người không tin, có Bề Trên.

Lắm lúc mình tự nói tai nạn, bệnh hoạn như vậy là phải chết, phải vô nhà thương, sao mà việc xảy ra, mạnh bạo như vậy, sao mà tai nạn sơ sài.

Có lắm lúc mình khổ như là chết đi cho rồi, sao mà mình không chết. Nhưng mà tại sao mình vượt qua cái khổ đó, giờ nghĩ lại mình không hay. Mà hiện giờ mình sướng hơn.

Nếu mà ngày xưa, khổ quá chết đi, thì giờ này đâu có hiểu biết thêm cái gì, của thời đại văn minh Phật Pháp tiến triển. Những người tu, sẽ được Bề Trên cứu trong cảnh khổ, nhất là Vô Vi.

Nhiều người khổ quá rồi oán Trời trách Phật. Nhưng mà từ xưa cho tới giờ, Trời Phật vẫn thường theo dõi giúp đỡ và cũng hằng sống với chúng ta. Trời Phật họ đã khổ gặp triệu lần hơn chúng ta mà chúng ta đâu có hay, đâu có biết họ đã làm gì.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Bốn phận Bề Trên cũng giống như bốn phận mình, lo cho con mình và lo cho cháu mình.

NHẤT LÝ THÔNG - VẠN LÝ MINH

Ví bằng một lý mà thôi
Trong không mà thấy hiện tiền lộ ra
Lộ ra cái cảnh chợ đời
Quân bình đời đạo ta thời thấy ngay

Thấy đời động loạn gớm ghê
Bày ra toàn cảnh tranh giành với nhau
Tranh nhau tới chết vẫn còn
Suy tư ấm ức vẫn còn say mê

Tâm mê ý động loạn cuồng
Tứ quang thờ thần, thần thờ không hay
Hay không là ở chính mình
Tìm con đường đạo chính mình phải tu

Tu thì dứt bỏ trần tâm
Dẹp luôn chủ kiến chính mình phải xây
Xây cho tánh nết thật thà
Con đường chân đạo sáng ngời trong tâm

Từ đời qua đạo chuyển xoay
Quân bình hai ngã thoát vào hư vô
Hư vô ngoại giới không lời
Thái bình tự tại an du phần hồn

Vạn linh muốn đạt cảnh Trời
Song tu đời đạo, ta thời thăng hoa
Lý Trời có một chẳng hai
Trong không mà thấy hai bên đạo đời

Kính bái
Lê Thành Lợi